

Κίνησον μίαν ἔτι φορὰν τὰ ὠραῖα σου φύλλα, ὠραῖον μου Ρόδον, εἰς σημεῖον φαιδρότητος· ὕψωσε τὰ ὄμματά σου πρὸς τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσης· εἶσαι εὐτυχές, διότι θάποθάνης!

Ἐν ᾧ ἐγώ, δυστυχῆς κατάδικος, θὰ ὑπομείνω τὴν ἀνίαν τῶν ὠχρῶν ἡμερῶν καὶ τῶν μακρῶν τοῦ χειμῶνος νυκτῶν, θὰ αἰσθανθῶ φρίσσοντας τοὺς ὤμους μου ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ θάκούσω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρέβους τὴν μονότονον οἰμωγὴν τῶν νεκρῶν!

Θάποθάνης λοιπόν, ᾧ Ρόδον· ἡ ψυχὴ σου θ' ἀπατμισθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ τοῦ ἀρώματός σου.

Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν προσευχὴν μου, ᾧ ἀδελφέ μου· εἶπε εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις ἐπλασεν ἀμφοτέρους, ὅτι ἡ ἀθανασία εἶναι ἀπαίσιον δῶρον! Ἄς μὲ καλέσῃ πλησίον του!

ΤΑ ἈΝΘΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Σὰς ἀγαπῶ, ἄνθη τῆς νυκτός· σὰς προτιμῶ ὄλων τῶν ἀδελφῶν σας ἀνθέων, τὰ ὅποια θάλλουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Μόλις ὁ ἥλιος ἀφανισθῆ ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ρίπτωσι μακρὰς φανταστικὰς σκιὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τότε τὸ ἄνθος τῆς νυκτός ὑπανοίγει τὰ πέταλά του καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ Ἀστέρος τῆς νυκτός παίζουσι παλμῶδεις ἐπὶ τῶν φύλλων του.

Τὰ ἄνθη καὶ οἱ ἀστέρες εἶνε ἀδελφοί· τί λέγουσι μετὰ ἑαυτῶν;

Διηγούνται πρὸς ἀλληλα τὰς θλίψεις τῆς ἡμέρας· ἀνταλλάσσουσιν ἀκτῖνας καὶ ἀρώματα, ἀναμιγνύουσι τὴν ψυχὴν των πρὸς τὴν μεγάλην τῆς φύσεως ψυχὴν.

Τὸ ἄνθος τῆς νυκτός ἀγαπᾷ τοὺς δυστυχεῖς.

Ὡς ἡ βοῆ τοῦ ἀνέμου, ὡς ὁ ψίθυρος τοῦ κυλιομένου ὕδατος, τὸ ἄρωμα αὐτοῦ παρηγορεῖ.

Ἀκούει τὸ παράπονον τοῦ βοσκοῦ, ὑπομειδιᾷ εἰς τὰ ὄνειροπολήσεις τῆς νέας κόρης, τείνει τὸ οὖς εἰς τὸ ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ ἡδὺ αὐτοῦ ἄρωμα παρέχει μυστηριῶδες θέλητρον εἰς τὴν πρώτην ὕμῶν ἐρωτικὴν συνέντευξιν, σὰς περιβάλλει δι' ἀτμῶδους πέπλου ἀθωότητος καὶ ἀγνείας.

Οὐδὲν ἔντομον θίγει διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ ποδῶν τὰ ἄνθη τῆς νυκτός· ὁ πυραύστης βομβεῖ περὶ αὐτά· μόλις ἐπιψαύει τὴν κάλυκά των, ἀλλὰ φοβεῖται νὰ σταματήσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Ἐφ' ὅσον τὰ δάση φρικιῶσιν ὑπὸ τὴν νυκτίαν πνοήν, ἐφ' ὅσον κελαρύζει ὁ δροσερὸς ρύαξ, ἐφ' ὅσον οἱ ἐρασταὶ συνδιαλέγονται, ἐφ' ὅσον ψάλλουσι οἱ ποιηταί, τὸ ἄνθος τῆς νυκτός εὐρύνεται, διαπτύσσει τὰ πέταλά του.

Παλμοί, πόθοι, ψίθυροι, ᾄσματα, ἀρωματώδεις ἐρώτων πνοαί, τὰ πάντα ἀναμιξ ἀφιπτανται πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ μεταπίπτουσιν ὡς σταγόνες ἐωθινης δρόσου ἐπὶ τῆς ἐξυπνώσεως φύσεως.

Τὸ ἄνθος τῆς νυκτός, μόλις ἡ πρώτη τοῦ Ἠλίου ἀκτίς φωτίσῃ τὴν γῆν, κλείει ἐρμητικῶς τὰ πέταλά του καὶ

ζηλοτύπως κρύπτει ἐν τῇ κάλυκι αὐτοῦ τὸν ὕγρον μαργαρίτην, ὃν ἡ νυκτὶα δρόσος ἐπαφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

Οὕτως ἐγκλείει, μετὰ στοργῆς, ὀποιοιτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν θησαυρὸν τῶν ὄνειροπολήσεων, ἅς ἀπεκόμισεν ἐκ μακροῦ ρεμβασμοῦ.

ΤΟ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟΝ

Ἡ Ἄννα ἠγέρθη τῆς κλίνης αὐτῆς μόλις ὑπέφωσκεν ἡ αὐγὴ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λειμῶνα.

Τὸ πτηνὸν μόλις ἤδη ἄρχεται νὰ λαρυγγίζῃ εὐστρόφως, τὰ ἄνθη κλίνουσι ἐτι βαρεῖαν ἀπὸ τῆς δρόσου τὴν κάλυκα.

Ἡ Ἄννα τείνει τὰ βλέμματά της κύκλῳ καὶ τὰ προσηλοῖ ἐπὶ τινος Λευκανθέμου.

Ἦτο τὸ ὠραιότερον Λευκάνθεμον τοῦ λειμῶνος καὶ μόλις διαπτύξαν τὰ πέταλά του ἐπὶ τοῦ μικύλλου κλωνίου του, ἐθεώρει ἡδέως τὸν οὐρανόν.

Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἐκεῖνο τὸ ὅποτον πρέπει νὰ συμβουλευθῶ.

— Ὡραῖον, Λευκάνθεμον, προσέθηκε, κλίνουσα πρὸς τὸν κατάλευκον μάντιν, θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν ἐρώτησίν μου! Μὲ ἀγαπᾷ; ...

Καὶ ἔδρεψε τὸ πρῶτον φύλλον.

Ἦκουσε τότε τὸ Λευκάνθεμον ἐκπέμπον λεπτὴν παραπόνου φωνήν.

— Ὡς σὺ ἤμην καὶ ἐγὼ νέα καὶ ὠραία κόρη, ᾧ μικρὰ Ἄννα· ὡς σὺ ἔζησα καὶ ἠγάπησα, εἶπε τὸ Λευκάνθεμον.

Ὁ Αἰμύλιός μου δὲν προσηλώθη εἰς ἐν καὶ μόνον ἄνθος διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν τὸν ἠγάπων.

Μὲ ἠρώτα αὐτὸς οὗτος, ἀποσπῶν καθ' ἐκάστην μίαν συλλαβὴν τῆς λέξεως τοῦ ἔρωτος καὶ ἀναγκάζων με κατ' ὀλίγον νὰ τῷ τὸ εἶπω. Ὡς ἀφαιρεῖς ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα μου, μοὶ ἀφήρει ἐν πρὸς ἐν ἐκεῖνος πᾶν ἡδὺ συναίσθημα — τὴν προστασίαν τῆς ἀθωότητος.

Ἡ καρδία μου ἔμεινε μόνη καὶ γυμνή, ὡς μετ' ὀλίγον θὰ καταστῆ ἡ κάλυξ μου, καὶ ὑπέφερον, ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν τῶν λευκῶν μου πετάλων, τῶν ἡδέων αἰσθημάτων μου.

— Μὴ καταστρέφῃς τὸ Λευκάνθεμον, μικρὰ Ἄννα, διότι τὸ Λευκάνθεμον εἶναι ἀδελφόν σου. Ἄφες τοῦτο νὰ ζῆσῃ τὸν βίον, ὃν ὁ Θεὸς τῷ προώρισε. Εἰς ἀνταμιβὴν θὰ σοὶ δώσῃ μίαν συμβουλήν.

Οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ὡς τὰ Λευκάνθεμα· θέλουσιν νὰ λαμβάνωσι πάντοτε ἀπάντησιν εἰς τὴν διπλὴν ταύτην ἐρώτησιν: Μ' ἀγαπᾷ; Δὲν μ' ἀγαπᾷ; — Μὴ ἀπαντήσῃς ποτέ, ὦνεάνις. Οἱ ἄνδρες θὰ σὲ ποδοπατήσωσιν, ἀφ' οὗ σὲ διαφυλλίσωσιν!

Ἄδηλον ἂν ἡ Ἄννα, ἡ μικρὰ Ἄννα, ἐπωφελήθῃ τῆς συμβουλῆς τοῦ Λευκανθέμου!

(Κατὰ τὸν Delord)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ